

Јуче пре подне читао сам новине испред укљученог телевизора. На „пола ува“ пратио сам програм, неке вести РТС-а... Наједном, спикер поче да чита број неког жиро-рачуна на који се може уплатити помоћ за лечење детета... На први поглед, један од оних апела које слушамо свакодневно, нажалост, углавном „на пола ува“. Међутим, препознао сам име и презиме девојке за коју се помоћ скупља. Реч је о Вањи Пилиповић из Сонте код Сомбора, девојци за коју сам, такође „на пола ува“, пре око месец дана чуо да мора на хитну операцију, конкретно, треба јој ново срце. Чуо и заборавио. Јер нисам ни њен близак рођак, ни директор Завода за здравствену заштиту, ни политичар. Уосталом, у Србији је инфлација апела за помоћ. Сви нешто ишту, неко помоћ за лечење, неко запослење, неко позајмицу... Али, ни на крај памети ми није пало да неко у овој земљи мирно гледа како ово дете пред камерама умире месецима, препуштено доброј вољи и хуманости анонимаца са Фејсбука који позивају људе да уплате прилоге и анонимних људи који у редовима пред шалтерима чекају да би од своје сиротиње одвојили 200, 500 или 1000 динара за помоћ.

Где ја то живим? Има ли ово чудо право да се назове државом? Зашто „држава“ без проблема плати одштету од 900.000 долара једном магарцу (напада јачег од себе) кога је премлатио мајмун који има „угледне“ родитеље, а не може да плати операцију детету које би сутра могло да израсте у ... не знам кога, можда у нобеловца или макар академика?

Где је Телеком, ВИП, Теленор, медији који отварају СМС налоге за богтепита какве будалаштине, а ником од њих није пало на памет да за Вању организују скупљање помоћи на овај, најједноставнији и за донаторе најкомфорнији начин. Да не говорим о фиксним бројевима који се користе за телефонско гласање и сличне глупости...

Јуче сам очајан покушао да „упаднем“ у коментаре најутицајнијих медија код нас тако што сам изабрао најчитаније чланке у *Политици*, *НСПМ*, *РТС*, *Б92*, *Пресу* и *Куриру* и у коментаре на њих поставим следеће: „Осамнаестогодишња Вања Пилиповић из Сонте код Сомбора је у животној опасности јер јој прети престанак рада срца, које ради са само 15 одсто капацитета. Тренутно је у шок соби у сомборској болници. За спас овог детета не треба много: довољно је 100.000 евра колико кошта њено пребацивање у неки од центара где се раде трансплантације и стављање на листу примаоца. Прво срце које би било компатибилно би ишло њој.

Мала Вања није тема

Пише: Драгослав Павков
петак, 05 фебруар 2010 09:21

Отворен је жиро-рачун за прикупљање новчане помоћи, међутим, до сада је прикупљено тек нешто више од 10 одсто новца. Позивам НСПМ и друге који читају ово да према својим могућностима допринесу отварању СМС налога (броја) за донације у сврху помоћи Вањи! Онај ко би дао неку мању суму би сада морао да види прилог на ТВ, да има при руци оловку како би записао број рачуна, затим да оде у пошту, стане у ред и уплати 100-200 динара, што је мало, али ако би уплатио велики број грађана, брзо би се сакупило потребних 100.000 евра. Једна ствар је малтретирање са попуњавањем уплатница, а друга ствар уплата прилога из фотеље. Помозимо сада, немамо много времена!“

Нико није хтео да наруши нирвану на свом сајту. Мала Вања нигде није била тема. Ни близу авантури министра Мрке (*Прес* и *Курир*), самоубиству Србије (НСПМ), суђењу убицама Пуканића (Б92)... Једини медиј који је објавио мој апел је мој блог, али то нико не чита.

Због овога би требало повести расправу на тему: коме треба оваква Србија? И о овоме би требало да размишљају они којима се патриотска прса плаве од бусања кад нас поново буду звали на браник отаџбине. Ово није Србија за коју сам рањен 3. новембра 1991.